

Scrisoare către speranță

Vlad Botiș

Când nu cunosc clipele tale, viață
mi se-acrește veșnicia.
Te-am lovit cu-n gând al lumii,
uite-mi... nenorocirea !

Nu am învățat să ard
precum focul cel divin.
Eu am rămas tot omul cel pictat,
fără gânduri... ca un cer senin.

Iată-mă-ngropat de viu
în ale mele versuri reci.
Iarăși mă găsesc pustiu
cu-ale mele graiuri seci.

Mi-ar fi plăcut să te zăresc, lumină
din întunecatu-mi veac,
să mi te găsesc speranță,
ca să mă refac...

Am auzit de tine, speranță
ce atârni de ultimul verdict.
Ești ca o lumina-n ceață,
ești ca pomul înflorit !

Tu ești fericirea
omului cel pustiit.
Ești ca arma unui rege
ce victori-a dobândit.

Oh! Aș dori să-mi umpli viața
cu-n veșnic râu de fericire.
Tu, speranță ești povața
unui simplu om ca mine...